

SZIKRA JÁNOS

Egy nemzedék bambasága?

*Hajdani, eltévedt utas
Vág neki új bináru útnak,
De nincsen fény, nincs lámpa-láng
És bírük sincsen a faluknak.*

(Ady Endre)

Rövid válaszom a *Hitel* szerkesztői által fölített kérdésekre: Nem lehet újramezteni; már-már reménytelenül a helyzet foglyai vagyunk; magyar alapokon építsük újjá a magyar társadalmat és kultúrát; van esélyünk a nemzet közös értéktudatának megfogalmazására – de szinte minden gondolat a pusztába kiáltott szó. S ha maradt még kérdésre okot adó hungaricum e tájon: szép, tágas pusztáink azok... Kiáltunk hát, ha ez a hivatásunk vagy csak a szakmánk, de kinek?

A *Hitel* olvasói emlékezhetnek még *Akar-e élni Pátka?* címmel tavaly közreadott irodalmi szociográfiámra. Nem lettem sem a szociográfia, sem Pátka rabja, mégis célszerű ez írás eddigi utóéletét vázolnom, hogy érthető legyen a nap nap után megélt távlattalanság.

Ismét leírom, sosem elégszer: ha Pátkáról szólok, legkevesebb kétmillió polgártársam életéről, testi-lelki-szellemi hanyatlásáról, lassú haldoklásáról beszélek. Ezért nemzeti érdek Pátka jövője, sorsa.

Szociográfiám írásakor és utóbb sem számítottam látványos „fogadtatásra”, csalódás nem ért, ismerem az írásművek befogadási gátjait, a megértés nehézségeit s azt is, hogy jó esetben is csak valóságföltáró művek tucatjainak megszületése után és évtizedek múltán bízhatunk a változásban. Az együgyűség látszatát is vállalva, pár hónap múlva mégis az alábbi írást szerettem volna közzétenni a községi önkormányzat időszakos lapjában, a *Pátkai Hírek*ben.

NYÍLT LEVÉL PÁTKA KÉPVISELŐTESTÜLETÉHEZ

A 2010-es önkormányzati választások szavazatai újra „helyzetbe hozták” Pátkát. A választópolgárok elfordultak a falu korábbi vezetőitől, s másoknak teremtettek lehetőséget. Anélkül, hogy részleteznék az elmúlt két évtized eredményeit s főként kudarcait, látható, hogy fordulat történt a faluvezetés életében. Hogy ezzel a fordulattal élni tud-e a képviselőtestület, azt a következő hónapok tettei döntenek el.

Közbevetőleg megemlítem, hogy 2010. augusztus és szeptember havában, két részben jelent meg irodalmi szociográfiám a *Hitel* című folyóiratban *Akar-e élni Pátka?* címmel. Miként az írásban ígértem: eljuttattam és útnak indítottam e szociográfiát a jelenlegi képviselőtestület minden tagjának, Pátka országgyűlési képviselőjének, Székesfehérvár új polgármesterének, a megyei közgyűlés új elnökének, a miniszterelnöknek, s elsőként több tucat pátkai polgártársamnak. Aki a nemzetet akarja megismerni, ismerje meg Pátkát – javasoltam írásban és szóban többeknek, mert e kis közösség minden

nyűge-baja egyben országos gond is. Alkalmam volt Kolozsváron és Székelyudvarhelyen is beszélni falunkról. Néhány napilap, televíziócsatorna, rádióadó figyelmét is fölhívtam a szociográfiában sorolt jelenségekre. Nem én, a falu várja a segítséget. Hiszek-e benne? Úgy hiszek, hogy nem hiszek. Mert először Pátka polgárainak és vezetőinek kell megfogalmazniuk igényeiket; vagyis azt: mit akar magával kezdeni, akar-e élni Pátka? Mi a föltámadás záloga? Elsőként az iskola. Hogy újra kinyisson a három éve bezárt általános iskola.

Anélkül, hogy bárkit megítélnék múltbeli cselekedetei miatt, nem nehéz leszögezni: a régi testület érdemtelenül kapott bizalmat. Csak néhány megoldatlan gondot említek: ivóvíz-minőség, víztározó, súlyos környezetszennyezés a Belmajorban, ravatalozó, cigányügy, munkanélküliség, csatornázás, iskola. A régi képviselőtestület tagjai (kivéve azt a képviselőt, aki az újnak is a tagja) a választás hónapjában tartott október 23-ai nemzeti megemlékezésen egy emberként távolmaradásukkal tüntettek. Gyalázat! Ezek szerint a korábbi nemzeti ünnepeken is csak hivatalból, netán képmutatásból vettek részt? Az egyik volt képviselő az MSZP nevében koszorúzott (2010-ben!), tisztelegvén ötvenhat hősei és áldozatai előtt. Miféle erkölcsei állapotba kerültünk?

Nem érvelek, nem sorolok tényeket és adatokat, fent említett írásomban részletesen kifejtettem már azt, ami országrésztől és megyétől függetlenül egyöntetű közvélekedés: iskola nélkül nincs a falunak jövője. Ezt elsőként Vécsey Lászlótól, a Magyar Önkormányzatok Szövetsége elnökségi tagjától hallottam jó néhány éve a televízióban, attól a Vécsey Lászlótól, aki a mostani parlamentben képviselőnk, Tessely Zoltán Fidesz-KDNP-s frakciótársa.

Azokat az okokat sem ismétlem, amelyek a pátkai általános iskola bezárásához vezettek. A lényeg: ezek az okok megszüntethetők. Akkor is, ha a parlamenthez, a megyéhez, a megyeszékhelyhez kell fordulni segítségért, határozott akaratnyilvánítással. Van képviselőnk! Tessely Zoltán többek között azért kapja képviselői tiszteletdíját, választókerületi pótlékát, lakhatási támogatását, hogy más szavazói mellett a pátkai akaratát érvényesítse. Önöket pedig közös törekvéseink határozott, férfias kiküzdése végett választottuk meg.

Tisztelt Képviselőtestület, ezért fordulok nyílt levélben önökhöz: érvényesítsék minden törvényes úton Pátka hosszú távú igényeit; mentsék meg Pátkát! Tudom, hogy a testület cselekvési tervében is szerepel mint középtávú cél az általános iskola újraindítása, mert a tanulólétszám adott, az iskolaépület adott, csak igen-igen elszánt koponyák és érző szívek kellene ennek kiharcolásához! Most van itt az ideje, ezt önök is tudják, mert a Hoffmann Rózsa által vezetett oktatási kormányzat jövőre tervezi a méltatlanul bezárt iskolák újraindítását akkor, ha azt helyben is akarják! Hát akarják! Akarjuk! Ne késlekedjenek, ne kínlódjanak, mint a korábbi képviselőtestület, mert most kell megragadni a lehetőséget! Ha a képviselőtestület zárt ajtókra talál a minisztériumban, a parlamentben, a körzet parlamenti képviselőjénél és minden más, a falu polgáraiért és gyerekeiért felelős személy küszöbe előtt: emelje föl a hangját! Számtalan törvényes eszköze van. Ha elfogy mindegyik: mondjanak le ország-világ előtt, tiltakozásul! Kérem, ne legyenek kishitűek! Váljanak okos hatalomgyakorlókká, amelyre tőlünk bizalmat kaptak. (Valószínűnek tartom, hogy minden, a képviselőtestület által nyilvánosan vállalt pátkai közügy számíthat a helyiek cselekvő támogatására. Természetesen a voksok után az emberi rokonszenvet és a bizalmat is birtokolni kell előbb-utóbb; tehát meg kell nyerni, be kell vonni polgártársainkat a megoldásba már egy-egy ügy tervezése idején.)

Ellenérveket szükségtelen sorolni. Lehet színvonalas iskola Pátkán? Lehet! Vannak helyben és a környéken kiváló pedagógusok? Vannak! Válogatni lehet közöttük. Megoldható, hogy csak az iskolaérett, az alapozó tudást megszerzett gyerek lépjen felsőbb osztályba? Megoldható, számtalan helyen speciális képzésre utasították az egyelőre normál osztályba nem való gyerekeket. Említsem Jászládányt? Igen nagy bajba kerültek a szinte országos rosszakarat miatt, de (bár több évbe tellett) törvényes módon érvényesítették az egészséges lelkiületű és értelmű gyerekek érdekeit.

Ellenérveket azért is szükségtelen sorolni, mert nem tárgyakról, üzleti érdekekről, anyagi haszonról van szó (legalábbis remélem), hanem lelkekről, gyerekekről, kínlódo szülőkről, magányos öregekről, haldokló faluról.

Ne azt kérdezzék, hogy akarnak-e a szülők helyi iskolát, hanem győzzék meg őket ennek előnyeiről érvekkel és kedvezményekkel. Győzzék meg őket, hogy a több száz fős fehervári iskolák az eredménytelenek mind az oktatás, mind a nevelés területén, nem pedig a minden egyes tanulót név szerint és gondjával-bajával és családjával együtt ismerő falusi iskolák gyermekszerető pedagógusai.

Kérjék a „civil szervezetek”, és kérjék az egyházak segítségét; nem hiszem, hogy Spányi Antal megyéspüspök úr vagy a református egyház vezetői elutasítják nyíltszívű, de határozott kérésüket. Az oktatás nemzeti ügy! Egészséges hitélet sincs nélküle.

„Ne hagyjátok a templomot, / A templomot s az iskolát!” – írta 1925-ben Reményik Sándor. Idézett verse hetente elhangzik szerte a hazában, időnként Pátkán is. Szemforogató módon végighallgatjuk, majd belső legyintéssel továbblépünk. A templom (a hitélet) pedig továbbra is roskadozik, az iskolát pedig bezárjuk. „Forráshiány” – hangzik a bűvszó. Micsoda?! Gyerekeink neveléséhez pénz kell, igen. Legyen rá pénz! „Nyereséges” egy gyermek fölnevelése? Dehogy! Szintiszta ráfizetés volt, és ezután is az lesz, ha kazár, ha kufár módon fogjuk föl a – jövőt. Mert fontos a pénz, nagyon fontos, de van, ami még fontosabb! Aki állítása szerint keresztény/keresztényen, az tetteivel is bizonyítsa ezt! Ha nem, vállalja nyíltan: pogány vagyok, vagy más vallású. A falu túlnyomó része és a hatalomgyakorló képviselőtestület viszont (úgy tudom) kereszténynek/kereszténynek vallja magát...

Tisztelt Képviselőtestület! Tisztelt Pátkai Polgártársaim! Kérem, gondolják át az általam leírtakat, és csatlakozzanak nyílt levelemhez – mindannyiunk közös érdekében! Legyen iskolánk, hogy megmaradjon a falunk!

Kegyelemteljes karácsonyt, boldog új esztendőöt és csak jókat kívánva valamennyiüknek, tisztelettel:

Szikra János

Pátka, 2010. december 12.

P Á T K A 2 0 1 0 D E C E M B E R É B E N

A képviselőtestület (tekintettel a karácsonyra) az újság év végi számában nem adott teret semmiféle közéleti gondról szóló „megnyilvánulásnak”, de írásomat megjelentette a község honlapján. Nem az én gondolataim a fontosak, hanem Pátka, és hogy néhány embernek legyenek végre a nyilvánosság előtt is vállalt, rendezett gondolatai a faluról! A honlap is nyilvánosság, igen. Hányan férnek hozzá, hányan tudják gördülékenyen használni, hányan értik meg és gondolják tovább az ott megjelent írásokat?

Mit olvashatunk a decemberi *Pátkai Hírek* hasábjain? Mikszáth Kálmán vers(!)részletét, karácsonyi polgármesteri köszöntőt, tájékoztatót az orvosi ügyeletről, polgárőrségi híradót, gyógyszerári nyitva tartást, cikket a vízmérőelfagyás megelőzéséről, anyakönyvi híreket, könyvtári ismertetőt, az egyik képviselő karácsonyi gondolatait, horgász híreket, a *Kis fenyő* című népköltést és Papp Jenő *Szeressétek az „öregeket”* című, a *Magyar úri-asszonyok lapja* 1933-as számában megjelent írását két hirdetés, további két jókívánság és az évi temetőtakarításokat megköszönő sorok mellett.

Pátka tökéletes tudatlanságban él saját dolgairól, amikor tucatszámú, közügyben történt följelentés, büntetőügy, különféle eljárás érinti gazdátlan lakosait. Senki sem tud semmiről, hacsak nem a szóbeszédéből. Ha viszont arra hivatkozik valaki, az hiteltelen lesz. Hiteles a testületi ülésen való részvétel, de hát nem azért vannak a képviselők, hogy a fél falu az üléseken asszisztáljon, pedig több képviselő is erre buzdít.

Az új képviselőtestület úgy határozott: minden nyílt ülésen készült tanácskozási jegyzőkönyvét (talán) két hét múlva nyilvánossá teszi, ennek ellenére csak a község honlapján olvashatók ezek, és november 9-én született az utolsó hozzáférhető jegyzőkönyv, noha azóta is volt már több ülés.

A nyílt levélben említett iskolaügy azért fontos, mert az oktatási kormányzat talán 2011 elejétől hajlandó a méltatlanul bezárt iskolákon segíteni. Az önkormányzatnak tehát azonnal kellene cselekednie! Lehet, hogy holnap (szó szerint: holnap) már késő lesz. Föl sem fogják: mit nem cselekszenek! Amiként a korábbi képviselőtestület, egyre inkább úgy néz ki: az új testület is alkalmatlan a falu irányítására, mert kezdeményező irányítás szükségeltetik. Nem szívesen írom ezt, mert nem leváltásukat, hanem megújulásukat akarom. Testületként semmi képzelőerő, szemernyi férfias elszántság sincs bennük. Fölkészültek-e a faluvezetésre? A legtöbb kérdésre, határidőre a válasz a „majd”, hogy ezért-azért ez és az még nem aktuális... Eszembe jut erről, mit ír Illyés Gyula a *Puszták népében* 1936-ban. „Ez a fejlődés útja, mondják. Zavarba ejt. Említik még a »történelmi szükségszerűség«-et is, de a történelmi szükségszerűség más téren már régen hozzászoktatott, hogy elsősorban egy nemzedék tehetetlen bambaságát értsem rajta, s hallatára előre nyeljek egyet. Mi jót várjak attól a műveltség-től s annak fejlődésétől, amelynek csak távoli leheletére is elsorvad és összeomlik minden, ami igaz lelkiérték?”

A képviselőtestület állítólag a pályázatokra, a sikeres pályázati pénzekre alapozza a falu jövőjét. Szépnek szép ez egy nyomorgó faluban (manapság „forráshiányos” településekről írnak, ha nyomorról kellene), csak hogy koldulásból kevesen gazdagszanak meg. A pályázatok rendszere viszont a könyöradományok rendszere, kiszámíthatatlanságuk és részrehajlásuk pedig mérhetetlenül megalázó, és örök kiskorúságra, szervilizmusra, gerinctelenségre készítetők. Milyen példán nőnek föl utódaink? Jellemtelen az apa? Közéleti kurva az anya? A mindenkori polgári nemzet viszont a magántulajdonon alapulna, nem a koldusléten.

Pátkán egy szál értelmiségi sincs. Kenyerét máshol kereső szakember, szakértő, diplomás van, aki történetesen itt alszik, itt eszik, itt fogyaszt, s ettől kiváló szakember/szakértő, egyetemet végzett ember lehet ugyan, de értelmiségivé sosem emelkedhet, ameddig közömbös számára a többiek sorsa, ameddig tudatlanságból vagy önzésből a kisujját sem mozdítja társaiért. Túlzás nélkül kimondhatom tehát: mi, pátkaiak, nem érünk együtt egyetlen lyukas garast sem.

Írásomat 2010 őszén útnak indítottam mindazokhoz a döntéshozó urakhoz, hölgyekhez, akik pozíciójuknál fogva segíthetnek vagy segítségre kényszeríthetők a falu több évtizedes válságból való kilábalásában. Mintegy felükhöz eljutott, a többről nem tudok. Szerencse a balszerencsében, hogy egyikük sem érdeklődött a faluvezetőktől: igaz-e, amit olvasott, s ha igaz: mit tehetne Pátkáért, hiszen így-úgy ő is felelős a faluért, vagy nemsokára felelős lesz. Mert Pátka nem tudna válaszolni. Pátka nem fogalmazta meg, mert Pátka nem tudja: mit akar önmagától. Pátka egyetlen szellemi produktummal örvendeztette meg 2010 nyarán önmagát és az emberiséget, egy viccel: Mi az a két építmény a Földön, amit szabad szemmel is látni a Holdról? A kínai nagy fal és a pátkai ravatalozó.

A sokszor emlegetett, máig is csak félkész pátkai ravatalozóhoz egy adalék. 2009-ben a szabadbattyáni önkormányzat elhatározta, hogy négymillió forinttal támogatja a református temető ravatalozófölújítását. Néhány följánló még félmillió forinttal hozzájárult a vállalkozáshoz, így összesen négy és félmillió forint költséggel 2010 október végén elkészült a település esztétikus ravatalozója. (A pátkaiak tudják, hogy hány éves munka után és hány millió forintból sincs készen a nekropolisz megalomán tornya.)

„ÉS HÍRŰK SINCSÉN A FALUKNAK”

„A napjainkban lezajló politikai átrendeződés az újrakezdés ígéretét hordozhatja. De vajon lehet-e újrakezdeni?” – kérdik a folyóirat szerkesztői. Az életet nem lehet újra kezdeni. A magyar történelmet, a félmúltat sem. Csak folytatni lehet, a múlt minden kínját-baját is holtig cipelve, ha másmiért nem: tanulságért, és mert emlékezni erkölcsi kötelesség. Megbocsátani lehet, de feledni sosem! Különben legjobbjainkat árulnánk el, hogy azután utódaink minket is bármiféle lelkipurdalás nélkül megtagadjanak. Folytatni lehet, folytatni muszáj, mert az élet diktál, nem a különféle agyafúrt megfontolások.

„Mennyire vagyunk a helyzet foglyai?” – szól az újabb kérdés. Végzetesen, már-már reménytelenül a helyzet foglyai vagyunk, ha beletörődünk; ha elfogadjuk a szikkadt agyú, száraz részegségben szenvedő, örökké az úgynevezett megfontolt realitás talajába döngölt, képzeletszegény szerencsétlenek okfejtéseit.

A kétharmados többséget szerzett képviselőcsoportok (a beolvadt párt- és mozgalomtöredékekkel együtt) mozgalmuk, pártjuk foglyai. Ugyanígy a megyei közgyűlések, városi képviselőtestületek tagjai is. Kinek az érdekét képviseljük? Állampolgár választóikét? Ha ez ütközik a párt aktuális stratégiájával, tehet-e ellene? Szavazhat-e választói óhaja szerint? Igen, de másnap már nem a képviselőcsoport tagja. A kormányzó kétharmad mivel kezdje az „újrakezdést”? A magyar érdekeket miként tudja összeegyeztetni a nagyvilág, az Európai Unió, Közép-Európa, a nemzetközi pénzvilág s még tucatnyi küllhoni érdek ellenében – mindezt eladósodott államkasszával? Melyik az előrébbvaló, a külső érdekeknek való megfelelés vagy a szinte minden téren lezüllesztett nemzet sürgető ügyei (tulajdonviszonyok, trianoni örökség, nemzetiségi válság, bűnözés, népességfogyás, nyugdíjfedezet, oktatás, kultúra, egészségügy, energia, munkanélküliség, erkölcsi és fizikai és lelki nyomor stb.)?

De pontosan ezekért (válaszként az újabb kérdésre) magyar alapokon építsük újjá a magyar társadalmat és kultúrát! Mert magyarok vagyunk. Mert senkit sem érdekel például a perui vagy az ír, vagy a pápua kultúra iránti vonzódásom, személyiségemet

a magyar kultúra és a magyar nemzet összefüggésrendszerén belül lehet csak értelmezni, elvetni vagy értékelni, megérteni sajátos magyar másságomat.

Van-e esélyünk a nemzet közös értéktudatának megfogalmazására? Az értelmiség minden tábornoka és közlegénye nap nap után ezt teszi, csak tudásuk, sejtéseik, intuícióik mindegyike bizony (ha hangot kap) a pusztába kiáltott szó mindaddig, míg nem kerül a kultúra és a társadalom vérkeringésébe. Márpedig kultúrára semmi szükség, divatszóval kifejezve: nincsen fogyasztója. Érvényes ez a magyar társadalom egészére; amit kultúra elnevezéssel „fogyasztanak” honfitársaink, annak százalékban kifejezhetetlen töredéke csupán az érték. Millió példa helyett egyetlen adat: a 2010 őszétől mintegy két hónapon át sugárzott *X Faktor* és *Megasztár* című műsorok az RTL KLUB és a TV 2 televízióadókon minden alkalommal négy és fél-ötmillió nézőt delejezték a képernyőkhöz. Nem csak a nézőket minősíti ez az adat, valamennyien bűnrészesek vagyunk benne.

És hol vannak a „politikuskok”? Hány politikus él szerte a hazában? Aki közéleti tevékenységéért húz ennyi-annyi jövedelmet (faluban, városban, magyar és európai parlamentben), ettől önmagában még nem válik politikussá, legföljebb a törvény vagy az erősebb érdekszövetségek végrehajtója csupán. A magyar parlamentben jó, ha három-négy tucat politikus vagy politikustanonc ül. A többség esetleg az orráig, kiskirálysága birtokhatáráig vagy önérdeke bankszámlájáig lát. Nincs nemzettudata, mert hiányzik lelkeből és gondolkodása háttországából a kultúra. Magyarán: műveletlen. Műveletlen ember miként dönthet a többi sorsáról? Tisztában van-e egy-egy képviselőcsoport vagy képviselő, hogy amikor igent vagy nemet mond egy törvény végszavazásában, miféle hatása lesz annak a törvénynek holnap, jövő héten, 2015-ben vagy ötven év múlva? Vak vezet világtalan? A sötét középkor egyik gyakori festőtémája volt. Valóban olyan sötét volt az európai középkor? Nem a XXI. század a sötét?

NEM AKARUNK NAGYSZERŰ EURÓPÁT MAGYARORSZÁGON

Mit is kellene végiggondolnia az értelmiségnek? Mit is kellene megvalósítania a remény szerint a végrehajtásra szakosodott politikusoknak ma Magyarországon ahhoz, hogy újra hírük legyen a faluknak, s hogy például Pátka is fölkerüljön az emberi méltóság térképére? Néhány gondolat ezek közül.

A közfeladatokat oly módon kell megosztani, hogy minden érdemes polgár cselekvésre készítő szerepet kapjon, szolidaritás diktálta társadalmi megbízást és, igen, ehhez „rendelt” hatalmat a nemzeti célok megvalósítása során. Csak így fogja magáénak érezni a közös föl-emelkedés ügyét. Nem a nemzetet, a munkát kell megosztani, s ekként a közjavakat és a hatalmat is. A politikus csak okos gazda lehet, sem több, sem kevesebb.

Nemzeti cél, nemzeti célok? Mik ezek? Tessék a teendőket rangsorolni, a közös érdekeket számba venni és nyilvánosan népszerűsíteni. Aki nem tud vagy nem akar a magyar megújulás cselekvő részese lenni, tisztos szegénységben élhesse feladattalan éveit. Aki viszont részt kér belőle: szellemi élménnyel, köztisztelettel és munkájával arányos vagyonnal legyen gazdagabb.

A Magyar Köztársaságnak szerte a Földön léteznek szövetségesei, mert velünk azonos vagy hasonló érdekeik vannak. De ha nincsenek is: nekünk nem szabad a globalizáció útját követni. Önellátó, önfenntartó, öngazgató közösségekből épülhet csak erős nemzet. A szerves építkezés, a közös jövő csak az erre alapozott öntudathból nőhet naggyá.

Mindez a hatalom, a kisebb-nagyobb hatalommal bírók és a hatalomból élők lelkiismeretén múlik ma elsősorban Magyarországon. Miért? Mert ők birtokolják a változás összes eszközét.

Ezért, és mert ismerem az emberi faj évezredek óta változatlan genetikus gyarlóságát, nem várok csodát.

* * *

Hogyan is gondolkodott Tóth Aladár esztéta a XX. század elején? „Nem akarunk nagyszerű Európát teremteni Magyarországon, hanem nagyszerű Magyarországot akarunk teremteni Európában.”

Írtam mindezt együgyűen azért is, hogy ne vetüljön méltatlanul sem a hatalomgyakorlókra, sem a gazdátlan, kiszolgáltatott nemzetpolgárokra az „egy nemzedék tehetetlen bambaságának” vádja.

A tét nagy. Ezért tiszta szívvel üzenem Vörösmarty Mihály versével a magyar nemzet minden közfeladatot önként vállaló tisztségviselőjének a pátkai polgármestertől a miniszterelnökig: „Éljen hát a hős vezér magzatja, / Addig éljen, míg a honnak él! / De szakadjon élte pillanatja, / Melyben attól elpártolni kél...”

Pátka, 2010. december 30.

Vegetáció (1959)

SZIKRA JÁNOS (1954) költő. Művelődésszervező Székesfehérváron. Családjával Pátkán él. Versei, kisprózái és irodalmi szociográfiái jelentek meg 1979 óta önálló kötetekben és főként irodalmi folyóiratokban.